



## **Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 27 2019, nummers 727 – 760 vrijdag 12 juli 2019**

**Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht**

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)  
Telefoon 088 361 1020  
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

### **Inhoud**

#### **In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende**

**onderwerpen:** (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving .....	5
Omgevingsrecht .....	6
Wabo .....	6
Natuurbescherming.....	15
Bijstand .....	15

#### **Disclaimer**

*De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.*



Volksverzekeringen.....	16
Bestuursrecht overig.....	18
APV-Evenementen .....	18
Studiefinanciering .....	19
Wet basisregistratie personen .....	21
Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.....	22
Wet op de rechtsbijstand .....	23
Vreemdelingenrecht.....	25
Regulier.....	25
Asiel.....	26
Richtlijnen en verordeningen .....	29
Vreemdelingenbewaring .....	31

## Algemeen bestuursrecht

**JnB2019, 727**

**MK Rechtbank Rotterdam, 20-05-2019 (publ. 09-07-2019), 572213 / HA RK 19-438**

Awb 8:15, 8:41 lid 1 en 6

**WRAKING. Afwijzing door griffier van verzoeken op betalingsonmacht griffierecht. I.c. heeft het wrakingsverzoek geen betrekking op de met de behandeling van de zaak belaste rechter(s). De beslissingen van de griffier hebben een voorlopig karakter omdat uiteindelijk de rechter beslist of het beroep van een rechtzoekende niet-ontvankelijk is op grond van het bepaalde in artikel 8:41, zesde lid, van de Awb.**

1. [...] Verzoeker heeft bestuursrechtelijke beroepen ingesteld tegen een viertal beslissingen van de Belastingdienst Toeslagen op door hem ingediende bezwaren tegen beschikkingen van de genoemde dienst [...]. In elk van de vier beroepszaken heeft verzoeker ten aanzien van het door hem verschuldigde griffierecht een beroep gedaan op betalingsonmacht. De griffier heeft in alle zaken het beroep op betalingsonmacht afgewezen. [...]

3.3 Verzoeker heeft aan zijn verzoek tot wraking ten grondslag gelegd het (bij herhaling) afwijzen van zijn beroep op betalingsonmacht ten aanzien van het verschuldigde griffierecht.

3.4 In artikel 8:41, eerste lid, van de Awb is bepaald dat van de indiener van het beroepschrift door de griffier een griffierecht wordt geheven. [...] Indien de griffier van het gerecht op grond van de door de Raad voor rechtsbijstand verstrekte inkomensverklaring of op grond van de actuele financiële situatie in de beoordelingsperiode van oordeel is dat de rechtzoekende niet voldoet aan de normen voor het afzien van de heffing van griffierecht, dan wijst de griffier van het gerecht het verzoek op betalingsonmacht af.

3.5 Uit het vorenstaande volgt dat de beslissingen van de griffier van het gerecht een voorlopig karakter hebben. Dit houdt verband met de omstandigheid dat uiteindelijk de rechter beslist of het beroep van een rechtzoekende niet-ontvankelijk is vanwege het in verzuim zijn van een rechtzoekende in de zin van artikel 8:41, zesde lid, van de Awb. Om die reden is in de jurisprudentie dan ook bepaald dat wanneer in de loop van de procedure gereede twijfel ontstaat aan de juistheid van de beslissing van de griffier van het gerecht daarvan uiterlijk tot de (eind)uitspraak kan worden teruggekomen.

3.6 Op grond van het vorenstaande is de wrakingskamer van oordeel dat er vooralsnog geen sprake is van enige rechterlijke beslissing in vier voornoemde procedures. Het wrakingsverzoek wijst evenmin de rechter(s) bij name aan, die door verzoeker worden gewraakt. Geconcludeerd moet worden dat het verzoek geen betrekking heeft op de met de behandeling van de zaak belaste rechter(s). [...]

[ECLI:NL:RBROT:2019:5416](https://ecli.nl/RBROT:2019:5416)

**JnB2019, 728**

**ABRS, 10-07-2019, 201808831/1/A3**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:3

**BELANGHEBBENDE.** I.c. is [appellant] rechthebbende op de woning waarop de huisvestingsvergunning betrekking heeft en heeft [appellant] een aan vergunninghoudster tegengesteld belang. Reeds daarom heeft het college [appellant] terecht als belanghebbende in bezwaar aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2019:2351](#)

**JnB2019, 729**

**CRvB, 27-06-2019 (publ. 09-07-2019), 18 5692 AW**

college van burgemeester en wethouders van Gooise Meren.

Awb 8:38

**BEKENDMAKING.** Er is geen grond voor het bestaan van een rechtsplicht van een bestuursorgaan om i.c. [appellant] spontaan in te lichten over de retourontvangst van het per aangetekende post verzonden bestreden besluit. Artikel 8:38 van de Awb over terugzending van aangetekende post geldt enkel voor gerechten en niet voor bestuursorganen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2214](#)

**JnB2019, 730**

**ABRS, 10-07-2019, 201802716/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Oost Gelre.

Awb 6:5

**BEROEPSPROCEDURE.** Hoewel i.c. in het beroepschrift niet alle namen van [appellant C] en anderen zijn genoemd en bij het beroepschrift geen aparte lijst is gevoegd met namen van degenen namens wie beroep werd ingesteld, was door de verwijzing naar de opsomming van namen in het advies van de bezwaarschriftencommissie duidelijk kenbaar namens wie beroep werd ingesteld.

[ECLI:NL:RVS:2019:2330](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Schadevergoedingsrecht

**JnB2019, 731**

**MK ABRs, 10-07-2019, 201807569/1/A2**

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Regeling Nadeelcompensatie Betuweroute (hierna: Regeling)

**NADEELCOMPENSATIE.** Afwijzing verzoek om schadevergoeding. De minister heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het verzoek buiten de reikwijdte van de Regeling valt, omdat [appellant] civielrechtelijk heeft geprocedeerd om de door hem gestelde zaakschade als gevolg van onrechtmatig overheidshandelen te verhalen. Er staat geen rechtsregel aan in

de weg om in het geval het volgen van de civielrechtelijke weg niet het gewenste resultaat heeft gebracht, vervolgens een verzoek om nadeelcompensatie in te dienen en daaraan ten grondslag te leggen dat de gestelde schade het gevolg is van rechtmatig handelen.

**VERJARING.** Dat in de Regeling geen termijn is opgenomen waarbinnen een verzoek om schadevergoeding moet worden ingediend, betekent niet dat een aanspraak op nadeelcompensatie niet verjaart, zolang het verzoek binnen de werkingsduur van de Regeling is ingediend. De verjaringstermijn vangt namelijk aan op het moment dat een benadeelde bekend is met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon. Verwijzing naar het arrest van de HR van 31 maart 2017, [ECLI:NL:HR:2017:552](#) en de uitspraak van de ABRS van 22 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2764](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:2347](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Handhaving

### JnB2019, 732

**MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-06-2019 (publ. 09-07-2019), SHE 18/1121 e.v.**  
college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Awb 5:6

**HANDHAVING.** Op grond van artikel 5:6 van de Awb mag een bestuursorgaan geen herstelsanctie opleggen, zolang een andere wegens dezelfde overtreding opgelegde herstelsanctie van kracht is. Blijkens de MvT bij artikel 5:6 van de Awb (TK 2003–2004, 29 702, nr. 3, pagina 92), is het bij overtreding van twee voorschriften in beginsel mogelijk om twee herstelsancties op te leggen, één wegens overtreding van het ene voorschrift en de tweede wegens overtreding van het andere voorschrift. Artikel 5:6 van de Awb verzet zich daar niet tegen, omdat de sancties niet wegens dezelfde overtreding worden opgelegd. Deze passage heeft betrekking op op hetzelfde moment geconstateerde feiten die tot de overtreding van verschillende voorschriften leidt. In dit geval is echter sprake van constatering op verschillende data. Hoe dan ook kan in dat geval van samenloop geen sprake zijn.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:3684](#)

### JnB2019, 733

**Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 17-09-2019 (publ. 04-07-2019), BRE 19/2490 WET VV**

burgemeester van de gemeente Waalwijk, verweerder.

Opiumwet 13b

**OPIUMWET 13b. Bestuursdwang. Sluiting erf inclusief woonwagen en opstallen voor drie maanden. Verruiming artikel 13b Opiumwet op 1 januari 2019. De**

**burgemeester is bevoegd om woningen tijdelijk te sluiten als er strafbare voorbereidingshandelingen zijn verricht, gericht op bedrijfsmatige illegale hennepcultuur. De bedrijfsmatige voorbereiding moet duiden op een zekere professionaliteit, zoals een professionele inrichting, een afzonderlijke ruimte, gecontroleerde condities en een geautomatiseerd proces (lampen die automatisch aan- en uitgaan, irrigatie). Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter speelt ook de omvang van de hennepkwekerij een rol in de beoordeling van de bedrijfsmatigheid, dus enige omvang van de kwekerij is vereist. In dit geval heeft de burgemeester onvoldoende onderbouwd en gemotiveerd, waarom de hennepkwekerij bedrijfsmatig of professioneel zou zijn. Schorst het bestreden besluit.**

[ECLI:NL:RBZWB:2019:3012](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

### Wabo

**JnB2019, 734**

**MK ABRS, 10-07-2019, 201802676/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2<sup>o</sup>

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 lid 9

**WABO. Omgevingsvergunningen voor het in strijd met het bestemmingsplan gebruiken van panden als café. Het horecabeleid biedt geen zelfstandige grondslag voor de vestiging van een café op een van de genoemde percelen. Horecabeleid is niet in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 3:4 Awb.**

[...] 1. [...] Vaststaat dat het gebruik van de panden als café in strijd is met de ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan [...] op de gronden rustende bestemming "Centrum". In 2015 heeft [appellante] het college verzocht om handhavend op te treden tegen het strijdige gebruik. Naar aanleiding hiervan hebben [belanghebbende A] en [belanghebbende B] op 17 mei 2016 een omgevingsvergunning aangevraagd voor het gebruiken van de panden als café.

Om dit gebruik mogelijk te maken, heeft het college de gevraagde omgevingsvergunningen verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2<sup>o</sup>, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor. Daaraan heeft het college in het besluit op bezwaar onder meer ten grondslag gelegd dat ten tijde van dat besluit de Gemeentelijke visie Werklocaties Almere (het horecabeleid) gold, waarin onder meer staat dat een café op de

percelen [locatie 4], [locatie 1] en [locatie 2] aanvaardbaar is, mits wordt voldaan aan de eisen uit het Activiteitenbesluit en het Bouwbesluit. Volgens het college wordt aan deze eisen voldaan.

Onverbindendheid horecabeleid

2.3 [...] Ten aanzien van het Deventerpad staat in het horecabeleid dat categorie A is toegestaan, met uitzonderingen van cafés en bars. De vestiging van een café of bar is alleen aanvaardbaar op de percelen [locatie 4], [locatie 1] en [locatie 2], mits kan worden voldaan aan de eisen uit het Activiteitenbesluit en het Bouwbesluit.

Met het maken van deze uitzondering voor het toestaan van een café op de percelen [locatie 4], [locatie 1] en [locatie 2] is naar het oordeel van de Afdeling geen sprake van een situatie waarin [appellante] zodanig wordt geraakt in haar privéleven en woongenot dat geen sprake meer is van 'fair balance'. Het horecabeleid biedt geen zelfstandige grondslag voor de vestiging van een café op een van de genoemde percelen. Daarvoor moet in het kader van een omgevingsvergunning een belangenafweging worden gemaakt, waarbij het horecabeleid een rol kan spelen. Het college heeft in het horecabeleid opgenomen dat voldaan moet zijn aan de wettelijke vereisten op het gebied van milieu en ruimtelijke ordening en dat aan de vestiging van horeca een goede ruimtelijke onderbouwing ten grondslag moet liggen. Ook gaat het college in het horecabeleid in op de functiemenging die er bestaat in het centrummilieu 1, waardoor veel functies dicht op elkaar aanwezig zijn. Het college hecht daarbij veel waarde aan een levendig en bruisend centrum. Gelet op de aard van de omgeving, midden in het centrum van Almere, moet [appellante] rekenen met enige overlast. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het horecabeleid in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

2.4. Over de gestelde strijd met artikel 3:4 van de Awb overweegt de Afdeling als volgt. De Afdeling stelt voorop dat het horecabeleid geen zelfstandige grondslag biedt voor het toestaan van cafés. Op pagina 18 van het horecabeleid staat dat vestiging van horeca mogelijk is onder de voorwaarden dat inpassing mogelijk is qua aard en omvang. Dit betekent dat moet kunnen worden voldaan aan eisen die voortvloeien uit wettelijke regels en dat sprake moet zijn van een goede ruimtelijke onderbouwing op het gebied van planologische en stedenbouwkundige aspecten, geluid, geur, stof, luchtkwaliteit, externe veiligheid, bereikbaarheid ontsluiting en parkeerruimte. Ook moet er een goed woon- en leefklimaat zijn. Met deze passage in het horecabeleid heeft het college rekening gehouden met de betrokken belangen. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het college, in aanmerking genomen de belangen die aan het college ten tijde van de totstandkoming van het horecabeleid bekend waren, niet in redelijkheid tot het vaststellen van het horecabeleid heeft kunnen komen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2318](#)

**JnB2019, 735**

**ABRS, 10-07-2019, 201806979/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Grondwet 6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 1°

**WABO. Omgevingsvergunning voor klokkenstoel Maranathakerk te Tilburg in afwijking van het bestemmingsplan. Het klokgelui om kerkgangers op te roepen voor de dienst wordt aangemerkt als een door artikel 6 van de Grondwet beschermde uiting tot het belijden van godsdienst. Verwijzing naar ABRS 13-07-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR1448](#).**

**Niet-godsdienstige uitingen zoals de tijdsaanduiding door kerkklokken heeft het college wel bij de belangenafweging betrokken.**

**Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het ruimtelijk aspect van de overschrijding van de maximale bouwhoogte en de gevolgen daarvan voor het woon- en leefklimaat van [appellant] relatief beperkt zijn. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het verlenen van de vergunning niet alleen in het belang is van het Bisdom, maar ook van de parochianen.**

**Het college heeft, bij afweging van de betrokken belangen, in redelijkheid een groter gewicht mogen toekennen aan de belangen die zijn gebaat bij verlening van de omgevingsvergunning dan aan de belangen van [appellant] bij weigering daarvan.**

[ECLI:NL:RVS:2019:2338](#)

**JnB2019, 736**

**ABRS, 10-07-2019, 201806591/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

**WABO. Omgevingsvergunning Leger des Heils voor het bouwen van een gezondheidszorggebouw. In het bestemmingsplan is aan het perceel niet de nadere aanduiding "wonen" toegekend, zodat dat gebruik van de gronden voor wonen niet is toegestaan ingevolge artikel 16.1, aanhef en onder b, van de planregels. Dit neemt niet weg dat onder de term maatschappelijke voorzieningen, zoals omschreven in artikel 1.50 van de planregels, gelet op de aard van de voorzieningen, mede aan het ingevolge de maatschappelijke bestemming toegestane gebruik verbonden huisvesting kan worden begrepen. Verwijzing naar ABRS 04-07-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR1389](#).**

**In dit geval is het verblijf van de cliënten in het gezondheidszorggebouw sterk verweven met de zorg die hen wordt geboden. Er kan geen duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen het verblijf van de cliënten en de aan hen geleverde zorg. De huisvesting van de cliënten op het perceel is dan ook niet aan te merken als met artikel 16.1 van de planregels strijdige bewoning. Het gebruik van het pand op het perceel past binnen de op het perceel rustende bestemming "Maatschappelijk-1".**

[ECLI:NL:RVS:2019:2337](#)

**JnB2019, 737**

**ABRS, 10-07-2019, 201807595/1/A1**

college van burgemeester en wethouders van Kerkrade.



Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 1 lid 1, artikel 2 lid 3 onder f

**WABO. HANDHAVING. Gelet op artikel 2, aanhef en derde lid, onder f, van bijlage II van het Bor, is voor het bepalen van de vergunningvrije oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken de oppervlakte van het bebouwingsgebied beslissend en niet de oppervlakte van het woonperceel. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet.**

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellant] gelast het oppervlak aan vierkante meters aan bijgebouwen dat het op grond van artikel 2 van bijlage II van het Bor toegestane oppervlak van 90m<sup>2</sup> overschrijdt [...] te verwijderen.

[...] 7.1. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat, gelet op artikel 2, aanhef en derde lid, onder f, van bijlage II van het Bor, voor het bepalen van de vergunningvrije oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken de oppervlakte van het bebouwingsgebied beslissend is en niet, zoals [appellant] stelt, de oppervlakte van het woonperceel. Zij heeft daarbij ook terecht verwezen naar artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor, waarin is bepaald dat onder bebouwingsgebied wordt verstaan het achtererfgebied alsmede de grond onder het hoofdgebouw, uitgezonderd de grond onder het oorspronkelijk hoofdgebouw. Het bebouwingsgebied heeft in dit geval een oppervlakte van 303 m<sup>2</sup>.

[...] 8. [...] De oppervlakte van de aanwezige bouwwerken is 106,7 m<sup>2</sup>. Dat betekent dat het deel van de bouwwerken dat het oppervlak van 90,3 m<sup>2</sup> overschrijdt niet zonder omgevingsvergunning kon worden opgericht. Het college was daarom bevoegd handhavend op te treden en [appellant] te gelasten om de oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken dat het maximaal toegestane oppervlak overschrijdt te verwijderen.

[...] 9.2 [...] Daargelaten of uit de mondelinge mededelingen van de ambtenaar en de door hem verrichte meting op 11 juli 2016 blijkt van een wijziging van het in de brief van 7 juli 2016 neergelegde standpunt van het college over de oppervlakte van de op perceel aanwezige bijbehorende bouwwerken en de gevolgen die de overschrijding van de oppervlakte van 90 m<sup>2</sup> met zich brengen, stelt de Afdeling vast dat het college bij brief van 13 juli 2016, dus vrijwel direct na 11 juli 2016, aan [appellant] heeft laten weten dat, samengevat weergegeven, de oppervlakte van de aanwezige bijbehorende bouwwerken meer was dan 90 m<sup>2</sup> en dat het deel van de bouwwerken dat het oppervlak van, afgerond, 90 m<sup>2</sup> overschrijdt niet zonder omgevingsvergunning kon worden opgericht. De Afdeling is van oordeel dat [appellant] onder deze omstandigheden er niet gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat het college gebonden was aan en zou moeten uitgaan van de ook niet correct gebleken meting van de ambtenaar op 11 juli 2016 en niet tot handhaving zou overgaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2343](https://ecli.nl/RVS:2019:2343)

**JnB2019, 738**

**MK ABRS, 10-07-2019, 201408528/2/R1**

raad van de gemeente Hardenberg en het college van burgemeester en wethouders van Hardenberg, verweerders.

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) 47b

**WABO. NATUURBESCHERMING. PAS. Omgevingsvergunning veranderen vleeskuikenbedrijf. Vervolg op tussenuitspraak. Onder verwijzing naar haar uitspraak van 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) [over het Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 en de daarop gebaseerde regelgeving], oordeelt de Afdeling dat ook in dit geval de vergunningplicht onverkort is blijven gelden. Nu niet is gebleken dat alsnog een verklaring van geen bedenkingen is afgegeven, moet het ervoor worden gehouden dat een vergunning als hier bedoeld ontbreekt. Dit betekent dat het gebrek dat in de tussenuitspraak is geconstateerd niet is hersteld. Geen aanleiding voor instandlating rechtsgevolgen.**

[...] Bij tussenuitspraak van 13 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:57](#), heeft de Afdeling zowel in het besluit van de raad tot vaststelling van het bestemmingsplan [...] als in het besluit van het college tot het verlenen van een omgevingsvergunning voor het veranderen van een vleeskuikenbedrijf [...] een gebrek geconstateerd. Ten aanzien van dit laatste besluit heeft de Afdeling het college opgedragen het gebrek te herstellen. [...]

[...] 2. Verder heeft de Afdeling in de tussenuitspraak onder 9.4 overwogen dat ingevolge artikel 47b van de Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: de Nbw 1998) zoals die wet indertijd luidde, een verklaring van geen bedenkingen van het college van gedeputeerde staten van Overijssel noodzakelijk was.

[...] 9. Bij uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), heeft de Afdeling, in vervolg op het arrest van het Hof van 7 november 2018, een oordeel gegeven over het Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 (PAS) en de daarop gebaseerde regelgeving. In die uitspraak wordt onder 33 tot en met 33.3 aandacht geschonken aan de aanvaardbaarheid van de uitzondering op de vergunningplicht voor activiteiten die stikstofdepositie veroorzaken die een bepaalde grenswaarde niet overschrijden. Overwogen is dat de vastgestelde grenswaarde onverbindend is en dat dit betekent dat activiteiten die met toepassing van de uitzondering op de vergunningplicht zonder vergunning zijn gerealiseerd of verricht, alsnog vergunningplichtig zijn en dat dit ook geldt voor activiteiten waarvoor de meldingsplicht gold.

De Afdeling is, gelet daarop, van oordeel dat ook in dit geval de vergunningplicht onverkort is blijven gelden. Nu niet is gebleken dat alsnog een verklaring van geen bedenkingen is afgegeven, moet het ervoor worden gehouden dat een vergunning als hier bedoeld ontbreekt. Dit betekent dat het gebrek dat in de tussenuitspraak is geconstateerd in het besluit van het college van burgemeester en wethouders, niet is hersteld. Derhalve bestaat geen grond om te bepalen dat de rechtsgevolgen van dat besluit in stand blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2349](#)

**JnB2019, 739**

**MK Rechtbank Limburg, 01-07-2019 (publ. 04-07-2019), AWB 18 / 2545**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leudal, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, lid 1, onder a, b, c en e, 2.2, lid 1, onder e

**WABO. Omgevingsvergunning realisatie windpark van drie windturbines. Gegrond beroep wat betreft eisers naar voren hebben gebracht ten aanzien van de verhouding tussen de jaargemiddelde geluidbelasting en het momentane geluidniveau bij hogere windsnelheden. Rechtsgevolgen worden in stand gelaten.**

[...] omgevingsvergunning verleend voor de realisatie van een windpark van drie windturbines [...].

[...] 11. De rechtbank stelt vast dat de Afdeling in verschillende uitspraken heeft geoordeeld dat een geluidniveau van maximaal 47 dB Lden en 41 dB Lnight als gevolg van windturbines bij woningen uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening aanvaardbaar is (onder meer de uitspraken van de Afdeling van 17 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:141](#) en 19 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3067](#)). De Afdeling heeft daarin overwogen dat de dosismaten Lden en Lnight zijn ontleend aan de richtlijn 2002/49/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 juni 2002 inzake de evaluatie en beheersing van omgevingslawaai en dat er geen aanleiding is voor het oordeel dat de geluidnormen neergelegd in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit onverbindend moeten worden geacht of buiten toepassing moeten blijven (uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:616](#)). Gelet hierop heeft verweerder aansluiting mogen zoeken bij de geluidnormen neergelegd in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit voor de beoordeling of er sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat.

[...] 16. Eisers voeren verder aan dat, gelet op de huidige op jaargemiddelden gebaseerde normen met betrekking tot geluidsoverlast, geen moment is te bepalen waarop overschrijding plaatsvindt zodat het voor de exploitant niet mogelijk is om te bepalen wanneer van overschrijding van de geluidsnormen sprake is. Eisers vrezen het in de zienswijze beschreven scenario waarbij nachten met 50 en 47 dB samen met nachten van 33 dB een jaargemiddelde L(night) van 41 dB oplevert, maar er wel 60 nachten overschrijding plaatsvindt en omwonenden aan nachtrust hebben moeten inboeten.

17. De rechtbank verwijst ten aanzien van hetgeen eisers hebben aangevoerd naar de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1064](#). Hierin is de vraag beoordeeld hoe de jaargemiddelde geluidbelasting, waarop de geluidnormen voor windturbines zijn gebaseerd, zich verhoudt tot de geluidniveaus die zich maximaal op een bepaald moment (momentane geluidniveau) bij hogere windsnelheden kunnen voordoen. In deze uitspraak is nader toegelicht dat Lden het gewogen jaargemiddelde van het equivalente geluidniveau met een toeslag van 5 dB voor de avondperiode en een toeslag van 10 dB voor de nachtperiode is. Het maximale bronvermogen van een windturbine dat (momentaan) optreedt bij hogere windsnelheden ligt 3 tot 5 dB hoger dan het jaargemiddelde ongewogen geluidniveau, afhankelijk van de specifieke windturbine. Omdat de wettelijke geluidnorm van 47 dB Lden uitgaat van een gewogen jaargemiddeld geluidniveau waarin een straffactor voor de avond en nacht is meegenomen, zal in de praktijk de maximaal optredende geluidbelasting vrijwel altijd onder de norm van 47 dB liggen.

18. De rechtbank ziet in hetgeen eisers naar voren hebben gebracht geen aanleiding om te twijfelen aan wat in de hiervoor genoemde uitspraak over het momentane

geluidniveau van windturbines is vermeld. Nu de bestreden besluiten op dit punt echter geen deugdelijke motivering bevatten, komt deze hierom wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb voor vernietiging in aanmerking. Nu dit gebrek gelet op de hiervoor genoemde jurisprudentie niet tot het nemen van een nieuw besluit hoeft te leiden, is daarin, tenzij de nog te bespreken beroepsgronden tot een andere conclusie leiden, reden gelegen om de rechtsgevolgen van de bestreden besluiten in stand te laten. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2019:6137](#)

#### **JnB2019, 740**

##### **MK Rechtbank Amsterdam, 09-07-2019, AMS 19/139**

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.2, 2.10, 2.12

Bomenverordening 2014 5, 7

**WABO. Omgevingsvergunningen (bouw- en kapvergunning) voor het oprichten van een monument ter nagedachtenis aan de Nederlandse slachtoffers van de Holocaust die nooit een graf hebben gekregen (Namenmonument).**

**Het college heeft voldoende deugdelijk gemotiveerd dat het Namenmonument niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening, dat het Namenmonument niet tot gevolg heeft dat de karakteristiek van het stadsgezicht in onevenredige mate wordt aangetast en evenmin tot gevolg heeft dat aan de ruimtelijke kwaliteit van het plangebied in onevenredige mate afbreuk wordt gedaan.**

**Het college heeft in redelijkheid het belang van het realiseren van het Namenmonument zwaarder mogen laten wegen dan de belangen van eisers en dan het belang dat met behoud van de 24 te kappen bomen is gediend.**

[ECLI:NL:RBAMS:2019:4805](#)

#### **JnB2019, 741**

##### **MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-07-2019, SHE 18/1870**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Landerd, verweerder.

Wet milieubeheer (voor 1 oktober 2010) 20.8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.9 lid 3, 3.10

Invoeringswet Wabo 1.2a lid 2

Verordening ruimte Noord-Brabant (VrNB)

Verordening Ruimte 2014 (VR 2014)

**WABO. AANVRAAG. Als een aanvraag wordt ingediend die voldoet aan alle geldende regels op dat moment, dan mag de aanvrager er in beginsel op vertrouwen dat die regels niet achteraf worden gewijzigd in zijn of haar nadeel. Eiseres mag dus eisen dat verweerder afwijkt van de hoofdregel en haar aanvraag toetst aan het recht dat gold toen de aanvraag werd ingediend.**

[...] [Weigering] omgevingsvergunning voor de uitbreiding van een melkgeitenhouderij met een vierde stal.

[...] *Aan welke regels moet de aanvraag van 2015 worden getoetst?*

6.1 Tussen partijen is niet in geschil dat de aanvraag van 17 juni 2015 niet in strijd was met het toen geldende bestemmingsplan. De rechtbank gaat er verder ook van uit dat de aanvraag van 17 juni 2015 niet in strijd was met de rechtstreeks geldende regels van de VR 2014, ook niet met artikel 34, eerste lid onder a onder IV van de VR 2014. [...]

[...] 6.2 Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling zoals de uitspraak 20 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2010](#)), dient bij het nemen van een besluit in beginsel het recht te worden toegepast zoals dat op dat moment geldt. Hiervoor geldt een uitzondering die de Afdeling als volgt formuleert: "Bij wijze van uitzondering mag het college het ten tijde van het indienen van een aanvraag om vergunning nog wél, maar ten tijde van het besluit daarop, niet meer geldende recht toepassen, maar uitsluitend indien ten tijde van het indienen van de aanvraag sprake was van een rechtstreekse aanspraak op het verkrijgen van een omgevingsvergunning voor het bouwen. Dat is het geval als het desbetreffende bouwplan in overeenstemming was met het toen geldende bestemmingsplan en de regels die zijn gesteld krachtens artikel 4.1, derde lid, of artikel 4.3, derde lid, van de Wro en op dat moment geen voorbereidingsbesluit van kracht was dan wel een ontwerp voor een nieuw bestemmingsplan ter inzage was gelegd, waarmee dat bouwplan niet in overeenstemming was."

[...] 6.4 Verweerder stelt dat als hij mag afwijken van de hoofdregel, hij ook de bevoegdheid heeft om niet af te wijken van de hoofdregel. Verweerder wil niet afwijken van de hoofdregel, vanwege de gewijzigde inzichten over de risico's voor de volksgezondheid vanwege de aanwezigheid van geitenhouderij(en). De rechtbank denkt daar anders over. De hierboven geschetste rechtspraak is gebaseerd op het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel. Als een aanvraag wordt ingediend die voldoet aan alle geldende regels op dat moment, dan mag de aanvrager er in beginsel op vertrouwen dat die regels niet achteraf worden gewijzigd in zijn of haar nadeel. Het bevoegd gezag heeft namelijk van de wetgever bevoegdheden gekregen om te voorkomen dat tijdens de voorbereiding van de wijziging van een bestemmingsplan of een provinciale verordening personen gebruik maken van mogelijkheden op basis van het oude recht dat het bevoegde gezag niet wenselijk vindt. Zo kan de gemeenteraad een voorbereidingsbesluit nemen op basis van artikel 3.7 van de Wet ruimtelijke ordening en kunnen provinciale staten een voorbereidingsbesluit nemen op basis van artikel 4.1, vijfde lid, van de Wro. Deze bevoegdheden zouden overbodig zijn als verweerder zomaar een wijziging van het recht na indiening van de aanvraag ten nadele van de aanvrager kan toepassen in de gevallen dat de aanvraag niet in strijd is met het bestemmingsplan of een rechtstreeks werkende bepaling in de provinciale ruimtelijke verordening. Eiseres mag dus eisen dat verweerder afwijkt van de hoofdregel en de aanvraag van 17 juli 2015 toetst aan het toen geldende recht. Omdat de aanvraag voor bouwen niet in strijd is met het toen geldende recht, moet verweerder, gelet op het dwingende toetsingskader van artikel 2.10 van de Wabo de toestemming voor het bouwen van stal 4 verlenen. Verweerder heeft dus geen bevoegdheid maar een verplichting. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:3915](#)

**JnB2019, 742**

**MK Rechtbank Limburg, 25-06-2019 (publ. 04-07-2019), AWB 18/1971**

college van burgemeester en wethouders van Horst aan de Maas, verweerder.  
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e en i

Richtlijn 2011/92/EU 2

Besluit emissiearme huisvesting

**WABO-milieu. Verlening omgevingsvergunning beperkte milieutoets (hierna: OBM). Nu i.c. niet is gebleken van belangrijke nadelige milieugevolgen en dus een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel in 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo niet aan de orde is, kan een toetsing aan het Besluit emissiearme huisvesting achterwege blijven, omdat die beoordeling geen deel uitmaakt van het hier voorliggende toetsingskader van een OBM. Dat laatste geldt ook voor de door eiser genoemde notitie 'Handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid, endotoxine toetsingskader 1.0'.**

Besluit waarbij verweerder een OBM als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo heeft verleend voor het houden van 1.760 vleesvarkens in twee bestaande stallen. [...]

11. Over de door eiser aangevoerde strijd met het Besluit emissiearme huisvesting overweegt de rechtbank als volgt. Bij een aanvraag om een OBM wordt toepassing gegeven aan artikel 2 van de Richtlijn 2011/92/EU door te bezien of er belangrijke nadelige milieugevolgen zouden kunnen optreden. Indien er belangrijke nadelige milieugevolgen zouden kunnen optreden, kan geen OBM worden verleend en is het verbod om een project uit te voeren zonder omgevingsvergunning als bedoeld in artikel in 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo aan de orde. Bij de beoordeling van een aanvraag om zodanige vergunning moet het bevoegde gezag op grond van artikel 2.14, eerste lid, aanhef, sub c en onder 1, van de Wabo in acht nemen dat ten minste de "beste beschikbare technieken" worden toegepast. Indien stalsystemen aan het Besluit emissiearme huisvesting voldoen, zijn deze aan te merken als "beste beschikbare technieken". Nu, zoals hiervoor is geoordeeld, niet is gebleken van belangrijke nadelige milieugevolgen en dus een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel in 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo niet aan de orde is, kan in dit geding een toetsing aan het Besluit emissiearme huisvesting echter achterwege blijven, omdat die beoordeling geen deel uitmaakt van het hier voorliggende toetsingskader van een OBM. Dat laatste geldt ook voor de door eiser genoemde notitie 'Handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid, endotoxine toetsingskader 1.0'. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2019:5794](#)

#### **Overige jurisprudentie Wabo-milieu:**

- ABRS, 10-07-2019, 201802716/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:2330](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 730);
- MK ABRS, 10-07-2019, 201704208/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:2354](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-07-2019, SHE 18/1870 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:3915](#));

- MK Rechtbank Limburg, 01-07-2019 (publ. 04-07-2019), AWB 18 / 2545 ([ECLI:NL:RBLIM:2019:6137](https://ecli.nl/RBLIM:2019:6137); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo", JnB2019, 739).

[Naar inhoudsopgave](#)

## Natuurbescherming

**JnB2019, 743**

**MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-07-2019, SHE 18/1613**

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Natuurbeschermingswet 1998 (NBw 1998) 19d

**NATUURBESCHERMING. Het gaat in dit geval om een Wnb vergunning die is verleend op basis van saldering en niet met toepassing van de Programmatische Aanpak Stikstof (PAS). In deze zaak moeten verweerder en vergunninghouder bewijzen dat de Hinderwetvergunningen voor de bedrijven niet zijn vervallen op basis van artikel 27, derde lid, van de Hinderwet vóór 10 juni 1994.**

**Wanneer is er genoeg bewijs? De rechtbank is van oordeel dat het antwoord op deze vraag in dit geval mede afhankelijk is van de inhoud van de stellingen van eisers. Hoe concreter deze stellingen en de bewijsvoering zijn, des te meer tegenbewijs zullen verweerder en vergunninghouder moeten leveren. In dit geval hebben eisers een begin van bewijs geleverd, maar ook niet meer dan dat. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat tussen 1979 en 1985 dieren zijn gehouden in de bedrijven. Verweerder mocht de stikstofdepositiegegevens van de saldo gevende bedrijven bij zijn besluit betrekken. De rechtbank laat het besluit daarom in stand.**

[ECLI:NL:RBOBR:2019:3979](https://ecli.nl/RBOBR:2019:3979)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

**JnB2019, 744**

**MK CRvB, 21-05-2019 (publ. 08-07-2019), 17/3689 PW**

college van burgemeester en wethouders van Ameland.

PW 3 lid 2, 40 lid 1

**PARTICIPATIEWET. GEHUWDEN MET VERSCHILLENDE WOONPLAATSEN.**

**LEEFVORM. Vaststaat dat appellante in de te beoordelen periode woonplaats had in de gemeente Ameland en X in de gemeente Opsterland en dat zij gehuwd waren. Ter beoordeling staat in de eerste plaats of het college terecht de aanvraag om bijstand van appellante heeft afgewezen op de grond dat de PW niet voorziet in de leefvorm van appellante. Het is in beginsel aan de gehuwden samen om te bepalen bij welk van de beide tot bijstandverlening bevoegde**

colleges zij gezamenlijk hun aanvraag om gezinsbijstand indienen. Het college waarbij de bijstand dan is aangevraagd dient vervolgens overleg te plegen met het andere college dat tot de bijstandverlening bevoegd is, en de colleges dienen onderling op grond van alle relevante feiten en omstandigheden en bij afweging van betrokken belangen te bepalen welk van beide colleges het meest aangewezen is om het recht op bijstand te beoordelen. Dit brengt tevens mee dat zij in onderling overleg bepalen welk college dient te worden belast met de bijstandverlening, al dan niet met uitvoeringstechnische en financiële steun van het andere college. Daarbij geldt een doorzendplicht naar het aangewezen college als bedoeld in artikel 2:3 van de Awb. Voor zover de colleges onderling geen overeenstemming kunnen bereiken, kan overeenkomstig artikel 42 van de PW een geschil aanhangig worden gemaakt. Het college had appellante erop moeten wijzen dat de aanvraag mede door X moest worden gedaan en had het college in overleg moeten treden met het college van Opsterland. Dat college was immers, evenals het college van Ameland, bevoegd om te beslissen over de gezinsbijstand van X en appellante. Door dit na te laten is het bestreden besluit niet zorgvuldig tot stand gekomen en niet toereikend gemotiveerd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2132](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Volksverzekeringen

**JnB2019, 745**

**MK CRvB, 20-06-2019 (publ. 08-07-2019), 18/81 AKW**

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 2, 6 lid 1 aanhef en onder a

Beleidsregel SB1022

Beleidsregel SB1027

**KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. Geen aanwijzing voor het bestaan van een duurzame band van persoonlijke aard vóór 1 januari 2016. Geconcludeerd wordt dat appellant op de peildata vóór 1 januari 2016 niet verzekerd was op grond van de AKW omdat hij niet als ingezetene van Nederland kon worden aangemerkt.**

Raad: Tussen partijen is in geschil of in het geval van appellant eerder dan per 1 januari 2016 sprake is van het bestaan van een duurzame band van persoonlijke aard tussen hem en Nederland en daarmee van ingezetenschap en verzekering ingevolge de AKW. [...]

Voorop wordt gesteld dat appellant na zijn vestiging in Nederland in 1988 tot in maart 1999 hier te lande heeft gewoond. Appellant heeft toen de Nederlandse nationaliteit verkregen en ook zijn zoon bezit de Nederlandse nationaliteit. Niet (meer) in geschil is dat de voorheen bestaande band van persoonlijke aard tussen appellant en Nederland in ieder geval op enig moment na 1999 is verbroken door de toen beoogde definitieve vestiging van appellant en zijn ouders in Pakistan, althans buiten Nederland.



Na de terugkeer van appellant en zijn oudste zoon naar Nederland in oktober 2014 heeft appellant weliswaar gemeld dat de intentie bestond zich definitief weer in Nederland te willen vestigen, maar deze intentie wordt niet door andere objectieve factoren ondersteund. Niet in geschil is dat in de periode in geding appellants echtgenote en jongste zoon niet in Nederland verbleven. Weliswaar heeft appellant verklaard een verzoek tot gezinshereniging te zullen doen zodra de situatie zich daarvoor leent, maar daarin kan geen aanwijzing worden gezien voor het bestaan van een duurzame band vóór 1 januari 2016. Appellant woonde in bij zijn broer en beschikte dus niet over een duurzaam tot zijn beschikking staande woning. Niet is gebleken dat appellant zich heeft ingeschreven als woningzoekende. Appellant had ook geen andere objectief controleerbare bindingen met personen of organisaties in Nederland. Gelet op al deze feiten en omstandigheden is, anders dan in de door appellant genoemde uitspraak van de Raad van 10 februari 2017 het geval was, niet eerder dan per 11 oktober 2015 sprake van een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland.

Geconcludeerd wordt dat appellant op de peildata vóór 1 januari 2016 niet verzekerd was op grond van de AKW omdat hij niet als ingezetene van Nederland kon worden aangemerkt. De bepalingen waarop de weigering van de kinderbijslag is gebaseerd zijn dwingendrechtelijk van aard in welk kader er voor de Svb geen ruimte bestaat voor een belangenafweging of toetsing aan het evenredigheidsbeginsel. Daarom is er geen ruimte voor een door appellant bepleite proefperiode voorafgaand aan het moment dat hij als ingezetene van Nederland wordt beschouwd en waarin hij toch recht zou hebben op kinderbijslag.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2167](#)

**JnB2019, 746**

**MK CRvB, 20-06-2019 (publ. 09-07-2019), 18/574 AKW**

Raad van bestuur van de Svb.

AKW 2, 6 lid 1 aanhef en onder a

SB1022

SB1027

**KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. Nu niet is gebleken dat appellante Nederland in september 2014 definitief heeft verlaten, kan de Svb gehouden worden aan zijn beleid dat zij gedurende een jaar na haar vertrek (nog) als ingezetene wordt beschouwd. Daar staat tegenover dat appellante niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar vertrek naar Canada uitsluitend als tijdelijk was bedoeld. Er moet daarom van worden uitgegaan dat appellante een jaar na haar vertrek, dus vanaf september 2015 niet meer in Nederland, maar uitsluitend in Canada woonde. Dit betekent dat appellante tot september 2015 (ook) in Nederland woonde en dat de kinderbijslag tot en met het derde kwartaal van 2015 niet kan worden geweigerd omdat appellante niet verzekerd zou zijn.**

**Na de terugkeer van appellante en haar kinderen in april 2016 heeft appellante weliswaar gemeld dat de intentie bestond zich definitief weer in Nederland te willen vestigen, maar deze intentie wordt niet door andere objectieve factoren ondersteund. Gelet op de feiten en omstandigheden is per 1 juli 2016 (nog)**

**geen sprake van een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland. Geconcludeerd wordt dat appellante op de peildatum 1 juli 2016 niet verzekerd was op grond van de AKW omdat zij (nog) niet als ingezetene van Nederland kon worden aangemerkt.**

[ECLI:NL:CRVB:2019:2182](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### APV-Evenementen

**JnB2019, 747**

**MK ABRS, 10-07-2019, 201806992/1/A3**

burgemeester van Oss.

Algemene Plaatselijke Verordening Oss 2016

**APV. EVENEMENTENVERGUNNINGEN. GELUIDHINDER. Muziekboulevard en kermisfeesten. Verwijzing naar ABRS 15-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1566](#).**

**Inzicht in de mate van hinder aan de zijde van de omwonenden lijkt in dit geval in het geheel niet te zijn onderzocht.**

**De Muziekboulevard of de kermisfeesten laten zich moeilijk vergelijken met Pride Amsterdam, gelet op de unieke en internationale relevantie van dit laatste evenement en de maatschappelijke waarde ervan.**

**Een binnenwaarde van 65 dB(A), in combinatie met de negen vergunde evenementendagen op dezelfde locatie en - in het geval van de kermis - tot 01.00 uur en soms zelfs tot 02.00 uur 's nachts, is aan te merken als onaanvaardbare geluidhinder.**

[...] evenementenvergunningen [...] "Muziekboulevard 2017" [...].

[...] evenementenvergunning [...] "Kermis Eikenboomgaard 2017" [...].

[...] 4.3 Over het evenement Pride Amsterdam 2017, [...] heeft de Afdeling geoordeeld in haar uitspraak van 15 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1566](#). In die uitspraak heeft de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 11 mei 2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:1245](#), opnieuw overwogen dat op objectieve gronden niet valt vast te stellen wanneer een omwonende ten gevolge van een evenement onduidbare geluidshinder ondervindt. Het oordeel of geluidshinder onaanvaardbaar is, is afhankelijk van het antwoord op de vraag of de burgemeester aan de belangen die zijn gediend met de activiteit die dat geluid veroorzaakt, redelijkerwijs doorslaggevend gewicht heeft kunnen toekennen.

4.4. [...] Ter zitting heeft de burgemeester toegelicht dat vanuit de norm van 103 dB(A) is doorgerekend om een norm voor de gevel te kunnen vaststellen. Op deze wijze is in het Evenementenbeleid de norm van 90 dB(A) op de gevel vastgesteld. Onduidelijk is echter waarom in het Evenementenbeleid de grens van gehoorschade voor het bezoekende publiek maatgevend is geacht voor het bepalen van de maximale geluidsnorm op de gevel van woningen. Deze maximaal toegestane geluidsnorm van 90

dB(A) (en 102 dB(C)) is zeer fors. Niet is gebleken dat er in het Evenementenbeleid rekening mee is gehouden wat die doorgerekende norm voor omwonenden van een evenement in de categorie 'hoog' betekent. Een inventarisatie van de geluidsisolerende werking van de gevels van (een aantal van) omliggende (maatgevende) woningen is niet gemaakt en inzicht in de verwachte binnenwaarde van die woningen was er niet. Naar het oordeel van de Afdeling had dit wel in de rede gelegen. Een afweging van de belangen om te beoordelen of geluidshinder onaanvaardbaar is, kan - zoals de rechtbank ook heeft overwogen - niet worden verricht als geen inzicht bestaat in de relevante feiten en de af te wegen belangen. Het belang van de Muziekboulevard en de kermisfeesten voor de stad Oss en voor de horeca is in het beleid uitvoerig tot uitdrukking gebracht. Inzicht in de mate van hinder aan de zijde van de omwonenden lijkt in het geheel niet te zijn onderzocht. [...]

De vergelijking die de burgemeester maakt met de situatie van Pride Amsterdam 2017, volgt de Afdeling niet. De Muziekboulevard of de kermisfeesten laten zich naar het oordeel van de Afdeling moeilijk vergelijken met Pride Amsterdam, gelet op de unieke en internationale relevantie van dit laatste evenement en de maatschappelijke waarde ervan. Daarbij komt dat de normen in het Evenementenbeleid de norm van 95 dB(C) op de gevel van woningen die bij Pride Amsterdam 2017 werd gehanteerd, overschrijden. Ook vinden in Oss, anders dan in Amsterdam, de evenementen in de hoogste categorie tien dagen per jaar op een en dezelfde locatie plaats.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester gelet op het vorenstaande niet in redelijkheid het Evenementenbeleid aan de besluiten ten grondslag kunnen leggen. [...]

4.5. [...] De burgemeester heeft op zichzelf een nadere motivering gegeven over de mate van hinder aan de zijde van de omwonenden. Een binnenwaarde van 65 dB(A), in combinatie met de negen vergunde evenementendagen op dezelfde locatie en - in het geval van de kermis - tot 01.00 uur en soms zelfs tot 02.00 uur 's nachts, is naar het oordeel van de Afdeling aan te merken als onaanvaardbare geluidshinder. De burgemeester heeft bij de afweging van de belangen geen doorslaggevend gewicht mogen toekennen aan de belangen van de stad Oss en de horeca bij het organiseren van deze evenementen met deze geluidsniveaus voor dit aantal dagen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2346](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Studiefinanciering

**JnB2019, 748**

**MK CRvB, 26-06-2019 (publ. 04-07-2019), 18/3811 WSF**

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.1, 1.5, 7.1

**STUDIEFINANCIERING. HERZIENING EN TERUGVORDERING. De minister heeft voor toepassing van de hardheidsclausule geen aanleiding hoeven te zien nu deze vaststelling van de thuiswonendheid volledig in overeenstemming is met**

**de bedoeling die de wetgever met de regeling in de artikelen 1.1 en 1.5 van de Wsf 2000 voor ogen heeft gestaan.**

**Nu geen sprake is geweest van een herhaalde fout als bedoeld in het beleid van de minister en appellant redelijkerwijs had kunnen weten dat de toekenning onjuist was, is de herziening met dat beleid in overeenstemming.**

De minister heeft de hoogte van de toegekende studiefinanciering aangepast en appellant als thuiswonende studerende aangemerkt, omdat hij in de basisregistratie personen (brp) vanaf 1 januari 2016 is ingeschreven onder hetzelfde adres als zijn vader. Een bedrag van € 2.897,70 is daarbij van appellant teruggevorderd.

Raad: In geschil is de herziening van de studiefinanciering naar de norm voor een thuiswonende studerende over de periode van januari 2016 tot en met maart 2017 en de daaruit voortvloeiende terugvordering. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant gedurende deze periode in de brp stond ingeschreven onder hetzelfde adres als zijn vader. Hij heeft in die periode dan ook niet voldaan aan de verplichtingen om in aanmerking te komen voor studiefinanciering naar de norm voor een uitwonende studerende, zoals door de wetgever is bepaald in artikel 1.5, eerste lid, van de Wsf 2000. Daarom is appellant in die periode voor zijn recht op studiefinanciering niet aan te merken als een uitwonende studerende.

Voor toepassing van de hardheidsclausule behoefde de minister geen aanleiding te zien nu deze vaststelling van de thuiswonendheid volledig in overeenstemming is met de bedoeling die de wetgever met de regeling in de artikelen 1.1 en 1.5 van de Wsf 2000 voor ogen heeft gestaan. De feitelijke situatie in het voormalige schoolgebouw waar appellant woonde, waarvan de ter zitting gehoorde getuigen een beschrijving hebben gegeven, duiden weliswaar op een grote mate van zelfstandigheid van de wooneenheden in het gebouw, maar voor de hier te maken beoordeling is dat niet van belang. Evenmin is van belang dat, zoals in het geval van appellant mede door de afstand tussen de wooneenheden, geen voorzieningen behoeven te worden gedeeld met de ouder die onder hetzelfde brp-adres ingeschreven staat. Voorts komt geen betekenis toe aan de omstandigheden die hebben geleid tot het gemeenschappelijke woonadres. De rechtbank heeft in dit verband terecht gewezen op, onder meer, de uitspraken van de Raad van 25 juli 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BD9728](#), en 6 juli 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:2556](#). Dat de vader van appellant als beheerder van het pand door de verhuurder werd verplicht in het gebouw te gaan wonen en dat appellant daar op dat moment al woonde, maakt de beoordeling dus niet anders. De uitzonderlijke situatie die heeft geleid tot de uitspraak van de Raad van 25 juli 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BE6614](#), doet zich bij appellant niet voor.

De minister voert bij de uitoefening van de bevoegdheid tot herziening ex artikel 7.1, eerste lid en tweede lid, aanhef en onder c, van de Wsf 2000 een beleid inhoudende dat in de situatie dat te veel aan studiefinanciering is toegekend steeds volledig wordt herzien, ook indien de herziening het gevolg is van een door hem gemaakte fout. Er wordt slechts een uitzondering gemaakt in die gevallen dat de minister meerdere malen een fout heeft gemaakt bij de verwerking van dezelfde gegevens en de studerende bovendien redelijkerwijs niet kon weten dat het oorspronkelijke besluit onjuist was.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad – onder meer de uitspraak van 21 juli 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AY5167](#) – is dit beleid niet kennelijk onredelijk, nu de wetgever met artikel 7.1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wsf 2000 heeft beoogd dat ook in het geval dat ten onrechte studiefinanciering is toegekend als gevolg van door de minister onjuist verwerkte gegevens met terugwerkende kracht tot volledige herziening wordt overgegaan.

De herziening heeft plaatsgevonden ruimschoots voor het einde van de in artikel 7.1, derde lid, van de Wsf 2000 opgenomen termijn van 18 maanden, te rekenen vanaf het einde van het studiefinancieringstijdvak. Nu geen sprake is geweest van een herhaalde fout als bedoeld in het [...] weergegeven beleid en appellant redelijkerwijs had kunnen weten dat de toekenning onjuist was, is de herziening met dat beleid in overeenstemming. In dit verband wijst de Raad volledigheidshalve op zijn uitspraak van 25 mei 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BW6619](#). Voor afwijking van dat beleid behoefde de minister in wat in het voorliggende geval is aangevoerd geen aanleiding te zien. Dat appellant in de periode waarover is herzien woonlasten heeft gehad en dat hij – desondanks ook – met een terugvordering is geconfronteerd zijn geen bijzondere omstandigheden die tot afwijking van het beleid nopen. Het oplopen van een schuld bij een onjuiste toekenning komt voor risico van de studerende die – ook al is dat te goeder trouw geweest – een (juridisch) onjuist beeld heeft geschetst of in stand heeft gehouden, zoals hier door het niet melden van het wonen op hetzelfde adres als het brp-adres van zijn vader.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2137](#)

*Zie voorts in soortgelijke zin de uitspraken van de Raad van 26 juni 2019:*

[ECLI:NL:CRVB:2019:2138](#), [ECLI:NL:CRVB:2019:2139](#), [ECLI:NL:CRVB:2019:2140](#) en [ECLI:NL:CRVB:2019:2142](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

## **Wet basisregistratie personen**

**JnB2019, 749**

**ABRS, 10-07-2019, 201807053/1/A3**

college van burgemeester en wethouders van Middelburg, appellant.

Wet Basisregistratie personen (Wet Brp) 2.8

**WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. Afwijzing verzoek om wijziging geboortedatum in de basisregistratie personen. Doel van de Wet Brp. Verwijzing naar ABRs 18 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:866](#).**

**Weliswaar is het birth certificate geen brondocument als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, van de Wet Brp, maar het paspoort is dat wel. Dit betekent dat als het paspoort wordt geaccepteerd, ook de gegevens uit dat paspoort moeten worden overgenomen.**

**Uit de uitspraak van 21-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:597](#), volgt niet dat het college in alle gevallen ook nog de oorspronkelijke gerechtelijke uitspraak**

**waarbij de geboorte is geregistreerd mag eisen. In dit geval heeft [wederpartij] aannemelijk gemaakt dat in Irak geen oorspronkelijke exemplaren van gerechtelijke uitspraken worden verstrekt en dat door hem als gevolg daarvan niet de originele uitspraak als brondocument kan worden overgelegd. Het college heeft dit niet gemotiveerd betwist.**

[ECLI:NL:RVS:2019:2361](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### **Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten**

**JnB2019, 750**

**MK ABRS, 10-07-2019, 201802817/1/A3**

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, verweerder.

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 (Wiv) 45, 51, 55

**WET OP DE INLICHTINGEN- EN VEILIGHEIDSDIENSTEN. Gedeeltelijke afwijzing verzoek om afschrift van de verslagen van het MT van de BVD, thans AIVD.**

**Deze zaak kent een lange voorgeschiedenis. In dit stadium kan de minister zich er niet meer met vrucht op beroepen dat [appellant] misbruik zou hebben gemaakt van een bevoegdheid.**

**Door de door de Afdeling gestelde vragen niet te beantwoorden en geen voorbeelden te noemen, ook niet vertrouwelijk, bemoeilijkt de minister de rechterlijke controle waarin de wet uitdrukkelijk voorziet.**

[...] Bij besluit van 16 juli 2014 heeft de minister een verzoek van [appellant] om afschrift van de verslagen van het MT van de Binnenlandse Veiligheidsdienst (hierna: BVD, thans: Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (hierna: AIVD)), over de periode van 1990 tot en met 1993 gedeeltelijk afgewezen.

[...] 2. In het besluit van 21 februari 2018 heeft de minister gemotiveerd waarom hij bepaalde gedeelten uit de gevraagde MT-verslagen heeft geweigerd. Naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling van 15 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3112](#), heeft hij het dossier opnieuw beoordeeld. Deze beoordeling heeft ertoe geleid dat hij in enkele gevallen eerder geweigerde informatie alsnog heeft verstrekt. Hij heeft een aanvullend dossier van negentien pagina's verstrekt. In een ander geval dat hij concreet heeft benoemd, heeft hij de weigering van informatie gehandhaafd op een andere grond. In het besluit heeft de minister per categorie vermeld op welke weigeringsgrond deze informatie wordt geweigerd: [...]

[...] Verder heeft de minister bij een aantal concreet benoemde MT-verslagen vermeld welke weigeringsgrond in dat verslag aan de orde is.

[...] 3. De minister heeft ter zitting betoogd dat [appellant] niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn beroep omdat hij misbruik maakt van de bevoegdheid om inzageverzoeken te doen op grond van de Wiv.

3.1. Dit betoog faalt. Deze zaak kent een lange voorgeschiedenis. De Afdeling heeft eerder een tussenuitspraak gedaan en de minister opgedragen de geconstateerde gebreken in de besluitvorming te herstellen. Daarna heeft de Afdeling zowel het eerste

besluit op bezwaar als het tweede besluit op bezwaar vernietigd, omdat in dat laatste besluit de geconstateerde gebreken nog altijd niet waren hersteld. Na deze twee uitspraken was het duidelijk voor de minister wat er mankeerde aan de besluitvorming. In dit stadium kan de minister zich er niet meer met vrucht op beroepen dat [appellant] misbruik zou hebben gemaakt van een bevoegdheid.

[...] 4.9. De Afdeling constateert dat de minister in de brief van 13 mei 2019 de vragen van de Afdeling niet beantwoordt en de gevraagde concrete voorbeelden niet geeft. De gerichte bevraging door de Afdeling kwam tot stand nadat de minister drie keer in de gelegenheid is gesteld de motivering van het besluit te verbeteren en de Afdeling had geoordeeld dat de gegeven motivering tekortschoot. Door de gestelde vragen niet te beantwoorden en geen voorbeelden te noemen, ook niet vertrouwelijk, bemoeilijkt de minister de rechterlijke controle waarin de wet uitdrukkelijk voorziet. [...]

[...] 6. Het beroep tegen het besluit van 21 februari 2018 is gegrond. Dit besluit moet worden vernietigd voor zover daarin de weigering van het aanvullend dossier dat op 14 maart 2019 alsnog aan [appellant] is verstrekt is gehandhaafd en voor zover daarin de weigering van namen van operaties en teamopdrachten, informatie over de personele inrichting van (operationele) afdelingen en informatie over de aanschaf van voor het operationele proces bedoelde materialen is gehandhaafd. Het besluit van 16 juli 2014 moet worden herroepen voor zover daarin het aanvullend dossier is geweigerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2352](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Wet op de rechtsbijstand

**JnB2019, 751**

**MK ABRS, 10-07-2019, 201806267/1/A2**

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (raad), appellant.

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (BvR 2000) 1, aanhef en onder b, onderdeel 2, 5a

Vreemdelingenbesluit 2000 3.101a, 3.101b

**RECHTSBIJSTAND. De raad heeft in dit geval de vergoeding terecht met toepassing van artikel 5a, vijfde en zesde lid, van het BvR 2000 vastgesteld op in totaal vier punten. Uit de tekst van artikel 5a, vijfde en zesde lid, van het BvR 2000 valt niet af te leiden dat een aanvraag, die is ingediend nadat een eerdere aanvraag buiten behandeling is gesteld, niet als een tweede of volgende aanvraag moet worden aangemerkt.**

[...] 1. [wederpartij] heeft toevoegingen aangevraagd en gekregen voor het verlenen van rechtsbijstand tijdens de behandeling van een asielaanvraag en de in dat kader gevoerde beroepsprocedure. De desbetreffende asielaanvraag, ingediend op 10 augustus 2017, is afgewezen en het daartegen ingestelde beroep is ongegrond verklaard.

[...] 5.2. De vraag die centraal staat is of de raad de vergoeding terecht heeft vastgesteld met toepassing van artikel 5a, vijfde en zesde lid, van het BvR 2000. Daarbij is van

belang of de asielaanvraag van 10 augustus 2017 kan worden aangemerkt als tweede of volgende aanvraag als bedoeld in die bepaling.

5.3. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:1928](#)) heeft artikel 5a, vijfde lid, van het Bvr 2000 betrekking op een procedure in het kader van een tweede of volgende asielaanvraag, hetgeen niet hetzelfde is als een aanvraag waarop artikel 4:6 van de Awb van toepassing is. Uit de tekst van artikel 5a, vijfde en zesde lid, van het Bvr 2000 valt dan ook niet af te leiden dat een aanvraag, die is ingediend nadat een eerdere aanvraag buiten behandeling is gesteld, niet als een tweede of volgende aanvraag moet worden aangemerkt.

De artikelen 3.101a en 3.101b van het Vb 2000 zien niet op een situatie als hier aan de orde en geven reeds om die reden geen grond voor een ander oordeel. Anders dan waar de rechtbank van lijkt uit te gaan, maakt de toelichting bij het besluit tot wijziging van het Bvr 2000 (Stb. 2013, 585, p. 9) dit niet anders. [...]

In het licht hiervan heeft de raad de vergoeding terecht met toepassing van artikel 5a, vijfde en zesde lid, van het Bvr 2000 vastgesteld op in totaal vier punten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2342](#)

## **JnB2019, 752**

### **MK ABRS 10-07-2019, 201807744/1/A2**

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, appelllant.

Vreemdelingenbesluit 2000 3.109, 3.110, 3.112

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000) 5a

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 8

**RECHTSBIJSTAND. Toevoeging voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel. Beleid raad dat geen recht bestaat op een toevoeging indien de aanvraag nog tijdens de periode die wordt aangeduid als dag -1 wordt ingetrokken, omdat dan geen sprake is van ingewikkeldheid als bedoeld in die bepaling en het gaat om het geven van een eenvoudig rechtskundig advies waarvoor een LAT kon worden aangevraagd, is niet onredelijk.**

[...] de raad [heeft] een aanvraag van [wederpartij] om een toevoeging voor rechtsbijstand afgewezen.

[...] 5. [...] Ter beoordeling ligt dan ook voor of de raad de aanvraag om verlening van een (reguliere) toevoeging mocht afwijzen omdat enkel werkzaamheden in de rust- en voorbereidingstermijn hebben plaatsgevonden.

Daarbij is van belang dat partijen het erover eens zijn dat artikel 5a van het Bvr 2000 hier toepassing mist. In het licht hiervan komt aan het beleid betreffende de toepassing van die bepaling geen betekenis toe.

6. Ingevolge artikel 8, eerste lid, aanhef en onder j, van het Brt geldt de hoofdregel dat geen toevoeging wordt verleend voor het indienen van een aanvraag. Het beleid van de raad houdt in dat met toepassing van het tweede lid van deze bepaling wel een toevoeging wordt verstrekt voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel. De raad heeft zich evenwel in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen recht bestaat op een toevoeging indien de aanvraag nog tijdens de periode die wordt aangeduid als dag -1 wordt ingetrokken, omdat dan geen sprake is



van ingewikkeldheid als bedoeld in die bepaling en het gaat om het geven van een eenvoudig rechtskundig advies waarvoor een LAT kon worden aangevraagd. Dit beleid is niet onredelijk. De raad heeft gehandeld conform het hiervoor weergegeven beleid, waarin staat dat de raad, als er geen reguliere toevoeging wordt verstrekt voor de AA-procedure, desgevraagd een LAT verstrekt voor de werkzaamheden vóór de oorspronkelijk geplande bespreking eerste gehoor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2348](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### Regulier

**JnB2019, 753**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 04-07-2019 (publ. 11-07-2019), AWB 18/7122 en AWB 18/7123**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

**REGULIER. AFGELEID VERBLIJFSRECHT VAN DERDELANDER. Moeder heeft geen bewijs van de gestelde identiteit en nationaliteit overgelegd zodat niet kan worden vastgesteld dat zij de hoedanigheid van derdelander heeft en of het ontzeggen van het recht om in een Nederland te verblijven ertoe zal leiden dat de minderjarige Unieburger zal worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. Dat het vereiste om de identiteit en nationaliteit te bewijzen niet in WBV 2017/9 was opgenomen, betekent niet dat dit vereiste ten tijde van de aanvraag niet bestond. Uit de arresten Chavez Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)], Zambrano [[ECLI:EU:C:2011:124](#)] en O., S. en L. [[ECLI:EU:C:2012:776](#)] blijkt dat een van de voorwaarden is dat de vreemdeling een derdelander is. Hieruit volgt dat de moeder dit aannemelijk dient te maken. Voor zover in vergelijkbare gevallen niet aan het id&nat-bewijsvereiste is getoetst, moeten deze besluiten als ambtelijke misslagen worden aangemerkt. Volgens vaste rechtspraak strekt het gelijkheidsbeginsel niet zo ver dat een ambtelijke misslag moet worden herhaald.**

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6672](#)

**JnB2019, 754**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 24-05-2019 (publ. 04-07-2019), 17/14093**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vw 2000 62, 66a lid 1 a

Vb 2000 3.98 lid 1, 3.86, 6.5a lid 5 b

**REGULIER. Intrekking verblijfsvergunning onbepaalde tijd regulier en inreisverbod van 10 jaren. De door verweerder gemaakte belangenafweging ten aanzien van eisers privéleven en de motivering daarvan is onvoldoende. Beroep gegrond.**

8.5.1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten aanzien van het privéleven van eiser niet alle relevante feiten en omstandigheden kenbaar in zijn belangenafweging betrokken. Daartoe acht de rechtbank van belang dat verweerder weliswaar terecht heeft opgemerkt dat eiser is veroordeeld voor zeer ernstige misdrijven, maar dat verweerder in zijn belangenafweging onvoldoende (kenbaar) heeft meegewogen dat eiser op zevenjarige leeftijd naar Nederland is gekomen, dat hij al 38 jaar rechtmatig in Nederland verblijft en hier een (sociaal) leven heeft opgebouwd. De rechtbank ziet in de motivering van het bestreden besluit onvoldoende tot uitdrukking komen hoe die aspecten tezamen genomen door verweerder zijn meegewogen. Verweerder heeft niet inzichtelijk gemaakt waar het (omslag)punt ligt, waar langdurig verblijf in Nederland in algemene zin in het voordeel van de vreemdeling werkt en in dit geval - onder de gegeven omstandigheden - in het voordeel van eiser. Verweerder heeft enerzijds terecht overwogen dat eiser in de jaren voor zijn laatste detentie geen vaste werkkring heeft gehad, echter, verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd meegewogen dat eiser pas voor het eerst in 1997 is veroordeeld voor een door hem gepleegd misdrijf en tot zijn laatste veroordeling regelmatig een vaste werkkring heeft gehad, onder meer als surveillant bij de politie en als buurtvoorlichter.

Ter zitting heeft de rechtbank verweerder gevraagd uiteen te zetten waar voornoemd omslagpunt ligt. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank evenwel onvoldoende inzicht kunnen geven in de vraag hoe het langdurig verblijf van eiser in en zijn banden met Nederland zijn afgezet tegen de aard en ernst van de door eiser gepleegde strafbare feiten en het gevaar voor recidive.

8.5.2. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de door verweerder gemaakte belangenafweging ten aanzien van eisers privéleven en de motivering daarvan onvoldoende is. Op basis van deze belangenafweging heeft verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt kunnen stellen dat aan het belang van de Nederlandse samenleving een groter gewicht moet worden toegekend dan aan het belang van eiser om zijn privéleven in Nederland uit te oefenen en dat eisers verblijfsvergunning daarom moet worden ingetrokken. De rechtbank komt tot de conclusie dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Awb. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6652](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/REG/2019/6652)

[Naar inhoudsopgave](#)

**Asiel**

**JnB2019, 755**

**ABRS, 08-07-2019, 201805907/1/V2**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Vw 2000 29 lid 1

**ASIEL. 3 EVRM. Veranderde situatie in Soedan. Politiek activist.**

1. De vreemdeling heeft aan zijn aanvraag, voor zover thans van belang, ten grondslag gelegd dat hij in Nederland politiek actief is en zijn activiteiten zich richten tegen de Soedanese autoriteiten. Het geschil gaat om de vraag of hij hierdoor bij terugkeer naar Soedan zal worden vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000.

2. Uit algemene nieuwsberichten volgt dat het Soedanese leger op 11 april 2019 president Omar Al-Bashir heeft afgezet en gearresteerd. Een militaire raad is nu aan de macht in Soedan. Gelet op deze omstandigheden zal de Afdeling het hoger beroep kennelijk ongegrond verklaren en uitspraak van de rechtbank bevestigen, zodat de staatssecretaris een nieuw besluit kan nemen, waarbij hij de veranderde situatie in Soedan kan betrekken.

[ECLI:NL:RVS:2019:2295](#)

*Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 8 juli 2019:*

[ECLI:NL:RVS:2019:2294](#), [ECLI:NL:RVS:2019:2293](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:2287](#).

**JnB2019, 756**

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 27-06-2019 (publ. 08-07-2019), NL19.3105**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d

**ASIEL. De rechtbank volgt het betoog van eiser niet dat het indienen van het beroep tegen het besluit op een opvolgende asielaanvraag van rechtswege tot gevolg moet hebben dat de rechtsgevolgen van het eerder opgelegde terugkeerbesluit (weer) moeten worden opgeschort.**

7.1 De rechtbank overweegt dat uit het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] volgt dat het beroep tegen het (op een asielaanvraag volgende) terugkeerbesluit van rechtswege schorsende werking moet hebben, wat inhoudt dat, in afwachting van de uitkomst van dit beroep, alle rechtsgevolgen van dit terugkeerbesluit worden geschorst. Op die wijze heeft de derdelander de verzekering dat aan de vereisten van het beginsel van non-refoulement wordt voldaan en dat het rechtsmiddel tegen het terugkeerbesluit ten volle doeltreffend is, aldus het arrest Gnandi. Het arrest Gnandi ziet dus op de situatie dat de lidstaat in een asielpcedure een terugkeerbesluit uitvaardigt. Het in deze procedure bestreden besluit van 11 februari 2019, genomen op de opvolgende asielaanvraag van eiser, omvat echter geen terugkeerbesluit. Dit volgt uit punt 75 en 80 van het arrest van het Hof van 15 februari 2016 in de zaak J.N., zaaknummer C-601/15, [ECLI:EU:C:2016:84](#) (arrest J.N.). Daarin heeft het Hof, kort samengevat, overwogen dat de indiening van een (volgend) verzoek om internationale bescherming niet meebrengt dat een eerder opgelegd terugkeerbesluit van rechtswege vervalt. Het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn vereist dat de terugkeerprocedure na de afwijzing van een (opvolgend) verzoek kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van dat verzoek. Het opnieuw opleggen van een terugkeerbesluit

na afwijzing van dat volgende verzoek past daarin niet. Dat zou de met de Terugkeerrichtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen, aldus het arrest J.N..

Op het moment dat eiser zijn opvolgende asielverzoek indiende stond het in de eerste asielprocedure genomen terugkeerbesluit in rechte vast en was een einde gekomen aan de opschorting van rechtswege van de rechtsgevolgen van dat besluit in die eerdere beroepsprocedure. Uit het arrest J.N. volgt naar het oordeel van de rechtbank dat na afwijzing van de opvolgende asielaanvraag geen nieuw terugkeerbesluit met bijbehorende rechtsgevolgen ontstaat maar de terugkeerprocedure wordt hervat in het stadium waarin zij is onderbroken. De rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit herleven dus alleen als deze niet al waren uitgewerkt. De schorsing van rechtswege was ten tijde van het nemen van het bestreden besluit echter wel al volledig uitgewerkt. Als deze steeds weer zou herleven, zou dat de doelstelling van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer in gevaar kunnen brengen, zoals in het arrest J.N. wordt overwogen. De rechtbank volgt het betoog van eiser dan ook niet dat het indienen van het beroep tegen het besluit op een opvolgende asielaanvraag van rechtswege tot gevolg moet hebben dat de rechtsgevolgen van het eerder opgelegde terugkeerbesluit (weer) moeten worden opgeschort. Deze waren al uitgewerkt en komen niet weer terug. Verweerder heeft zich dus op het standpunt mogen stellen dat eiser, teneinde het beroep in Nederland te mogen afwachten, een verzoek om een voorlopige voorziening moet indienen. De beroepsgrond faalt daarom.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6671](https://www.ecli.nl/nl/RBDHA:2019:6671)

### **JnB2019, 757**

#### **Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 03-06-2019 (publ. 04-07-2019), AWB 18/7865**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

#### **ASIEL. Nareis. Het recht om gezinsleden te laten nareizen kan niet worden ontzegd op de enkele grond dat de vreemdeling zelf als lid van een ander (kern)gezin is ingereisd.**

6. De rechtbank overweegt dat referente, als houder van een zelfstandige verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, het recht heeft onder bepaalde voorwaarden gezinsleden te laten nareizen. Uit de uitspraak van de ABRvS van 30 september 2014, ([ECLI:NL:RVS:2014:3633](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2014:3633)), leidt de rechtbank af dat verweerder dit recht niet kan ontzeggen op de enkele grond dat de vreemdeling zelf als lid van een ander (kern)gezin is ingereisd. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat de inreis van referente als gezinslid van haar moeder reeds maakt dat van een feitelijke gezinsband tussen eiser en referente geen sprake kan zijn geweest, is dit dus onjuist. De gezinsband tussen eiser en referente lijkt aannemelijk omdat er sprake is van een huwelijk dat bij de Syrische burgerlijke stand is geregistreerd. De rechtbank volgt verweerdere standpunt over de non-relatieverklaring niet, omdat deze, zoals eiser terecht naar voren brengt, getekend was *voordat* eiser en referente zijn gehuwd. Het beroep van verweerder op de

uitspraak van de ABRvS van 25 juni 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:2461](#)] treft geen doel omdat die zaak een andere situatie betreft. In die zaak ging het om een vreemdeling/echtgenoot die Nederland was ingereisd en vervolgens zijn echtgenote heeft laten nareizen. Zijn echtgenote heeft vervolgens een aanvraag ingediend om haar pleegkinderen na te laten reizen. In die procedure stond vast dat de pleegkinderen niet behoorden tot het kerngezin van de vreemdeling/echtgenoot. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de beroepsgrond slaagt en dat het beroep voor gegrondverklaring in aanmerking komt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6618](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Richtlijnen en verordeningen

#### **JnB2019, 758**

#### **HvJEU (Eerste kamer), 10-07-2019, C-89/18**

A tegen Denemarken.

Associatieovereenkomst EEG-Turijke

Besluit 1/80 13

**BESLUIT 1/80. Artikel 13 van besluit nr. 1/80 [...], moet aldus worden uitgelegd dat een nationale maatregel die de gezinshereniging tussen een legaal in de betrokken lidstaat verblijvende Turkse werknemer en zijn/haar echtgeno(o)t(e) onderwerpt aan de voorwaarde dat zij een grotere binding hebben met deze lidstaat dan met een derde land, een „nieuwe beperking” in de zin van deze bepaling vormt. Een dergelijke beperking is niet gerechtvaardigd.**

[ECLI:EU:C:2019:580](#)

#### **JnB2019, 759**

#### **Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-07-2019 (publ. 10-07-2019), NL18.7026**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

**DUBLINVERORDENING. Alleen in de lidstaat waar het eerste verzoek om internationale bescherming is ingediend en alwaar de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, kan naar het oordeel van de rechtbank een beroep worden gedaan op de (on)juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria van hoofdstuk III van de Dublinverordening.**

5.5 De (rechts)vraag die gelet op de beroepsgronden in wezen voorligt is of eiser in Nederland een beroep kan doen op de toepasselijkheid van de verantwoordelijkheidscriteria van hoofdstuk III van de Dublinverordening, terwijl eerder reeds een claimakkoord tot stand is gekomen tussen Duitsland en Italië en in Duitsland een Dublinprocedure dienaangaande is afgerond. De rechtbank beantwoordt die rechtsvraag ontkennend en overweegt daartoe het navolgende.

5.5.2 De stelling van eiser dat hij tegen de vaststelling van deze criteria meermalen, dus bij verschillende lidstaten kan opkomen, volgt niet uit het arrest Ghezelbash [[ECLI:EU:C:2016:409](#)] noch uit de Dublinverordening zelf. In navolging van hetgeen de Afdeling in haar verwijzingsuitspraken van 27 september 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:2571](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:2572](#)] heeft overwogen, leidt de rechtbank uit de artikelen 7 en 20 van de Dublinverordening en de doelstellingen van deze verordening (in samenhang bezien) het tegenovergestelde af, namelijk dat de Dublinverordening beoogt dat slechts één lidstaat is belast met de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat én dat dit de eerste lidstaat is waar het verzoek om internationale bescherming is gedaan. Daarbij is van belang het arrest Mengesteab ([ECLI:EU:C:2017:587](#)) van het Hof van 26 juli 2017, waaruit naar voren komt dat aan deze eerste lidstaat waar het eerste verzoek om internationale bescherming is ingediend, een specifieke (bijzondere) rol wordt toebedeeld (punten 93 en 95). Alleen in de lidstaat waar het eerste verzoek is ingediend en alwaar de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden (en dus een claimakkoord tot stand is gekomen), kan naar het oordeel van de rechtbank derhalve een beroep worden gedaan op de (on)juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria van hoofdstuk III van de Dublinverordening.

Naar het oordeel van de rechtbank leidt deze beperking aangaande de rechtsbescherming niet tot de conclusie dat de nuttige werking van artikel 27, eerste lid, van de Dublinverordening (recht op daadwerkelijk rechtsbescherming) wordt ontnomen nu dat daadwerkelijke rechtsmiddel er is in de 'eerste lidstaat'. Een andere uitleg zou (voorts) indruisen tegen andere doelstellingen van de Dublinverordening. Zo zou een vreemdeling indien die beperking er niet zou zijn, ertoe worden aangezet om zich naar andere lidstaten te begeven om een heroverweging van een eerdere vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat te bewerkstelligen. In dat geval zou – anders dan het geval is in de situatie die voorlag in Ghezelbash – wel sprake zijn van een situatie die gelijkgesteld kan worden met 'forumshoppen'. Deze secundaire stromen beoogt de Dublinverordening met de instelling van uniforme instrumenten en criteria ter bepaling de verantwoordelijke lidstaat echter juist te voorkomen. Verder zou een andere uitleg met zich brengen dat afbreuk wordt gedaan aan de in overweging 5 van de Dublinverordening vermelde doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen.

5.5.3 De rechtbank vindt (ook) steun voor het hiervoor weergegeven oordeel in het arrest H. en R. [[ECLI:EU:C:2019:280](#)], ondanks dat in dat arrest de situatie van terugname aan de orde was en het Hof de rechtsvraag weergegeven onder 5.5 niet heeft beantwoord. De rechtbank acht in het bijzonder van belang de overwegingen van het Hof waarin wordt benadrukt dat bij de toepassing van de Dublinverordening de verwezenlijking van de verschillende doelstellingen voor ogen moet worden gehouden, zo ook de hiervoor onder 5.5.2 door de rechtbank in aanmerking genomen doelstellingen (zie bijvoorbeeld de punten 77 tot en met 79).

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6832](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenbewaring

**JnB2019, 760**

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 09-07-2019, NL19.13292**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d, 59b lid 3

**VREEMDELINGENBEWARING. De asielaanvraag van eiser is op 28 mei 2019 afgewezen als niet ontvankelijk op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Eiser had geen rechtmatig verblijf op grond van artikel 8 onder h, Vw, zodat verweerder geen toepassing kon en mocht geven aan het bepaalde in artikel 59b, derde lid, Vw.**

4.4 De asielaanvraag van eiser is op 28 mei 2019 afgewezen als niet ontvankelijk op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Eiser heeft daartegen beroep ingesteld en een voorlopige voorziening gevraagd. Ingevolge artikel 82, tweede lid, aanhef en onder b, Vw wordt de werking van het besluit daarmee niet opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of op het beroep is beslist. Ook is geen sprake van een rechterlijke beslissing waarin is bepaald dat uitzetting van eiser achterwege dient te blijven totdat op het beroepschrift is beslist. Eiser had dus vanaf 28 mei 2019, de datum waarop tevens het verlengingsbesluit is genomen, geen rechtmatig verblijf op grond van artikel 8 onder h, Vw, zodat verweerder geen toepassing kon en mocht geven aan het bepaalde in artikel 59b, derde lid, Vw.

4.5 De verwijzing van verweerder naar de beschikking inzake C., J. en S.

[[ECLI:EU:C:2018:544](#)] maakt dit oordeel niet anders. Uit deze beschikking en uit het arrest van 19 juni 2018 (C-181/16, Gnandi; [ECLI:EU:C:2018:465](#)) volgt dat het verblijf van een vreemdeling, direct nadat de afwijzing van de asielaanvraag is vastgesteld, illegaal is geworden in de zin van de Terugkeerrichtlijn, maar dat deze desondanks gedurende de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel en, indien tijdig een rechtsmiddel is ingesteld, op het grondgebied van de lidstaat mag blijven. Dit is niet gelijk te stellen met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, Vw. Immers, het rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, Vw impliceert dat de vreemdeling na afwijzing van zijn asielaanvraag, anders dan in voornoemde arrest en beschikking het geval is, wel legaal verblijf heeft. De rechtbank ziet geen aanleiding om door middel van richtlijnconforme interpretatie te trachten de Nederlandse situatie in overeenstemming te brengen met het unierecht. Het is aan de wetgever om de Vw in overeenstemming te brengen met de jurisprudentie van het Hof en de (overige) bepalingen van unierecht.

4.6 Het voorgaande betekent dat verweerder de maatregel van artikel 59b, eerste lid, Vw niet heeft kunnen laten voortduren, dan wel verlengen, na afwijzing van de asielaanvraag.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6865](#)

[Naar inhoudsopgave](#)